PREMSA en LLUITA

Barcelona
25 d'abril 1977

Diari dels treballadors de Premsa de Barcelona en vaga

nº 2
preu: 10 ptes.
i aportació voluntària

Els treballadors de premsa, també en les grans mobilitzacions ciutadanes

CONTINUEM

«Hoja del Lunes» es sumà a la vaga

També avui, quart dia de vaga pels treballadors de Premsa, han sortit al carrer, els diaris de la cadena Godó: «Mundo Deportivo», y «Dicen...». La «Hoja del Lunes» tampoc ha acudit a la seva cita semanal. Els seus treballadors reunits en assemblea, decidiren, per unanimitat sumar-se a la vaga, seguint la trajectòria adoptada per la gran majoria del ram.

Alhora, a «Soli-Prensa» malgrat les lògiques dificultats per haver estat depenents d'una Organització recentment dissolta —el «Movimiento»— els seus treballadors acordaren ahir en assemblea continuar la vaga, després d'haver garantit l'empresa que no prendria represàlies ni realitzaria acomiadaments, com a mostra de voluntat de diàleg. En l'Assemblea es valorà positivament el fet que aquesta fos la primera vaga en premsa, a la qual s'hi ha anat d'una forma majoritària, demostrant-se que la discussió democràtica en assemblees amb la participació lliure de tots, constitueix la major garantia per la unitat dels treballadors. Per la seva destacada actitud de boicot a la «Vanguardia» l'Assemblea de «Soli-Prensa» recriminà l'actitud del corrector Campos i el redactor Potau, que cada dia i des de les cinc del matí es presentava per intentar treure el diari endavant.

«Premsa en lluita» s'acaba desseguida quan es posa a la venda a la plaça de Sant Jaume dissabte passat. (Foto: Col·lectiu Gràfic en Lluita)

Durant la Diada de Sant Jordi la nostra vaga es sumà al calm popular que inundava Catalunya. Els treballadors de premsa vam participar en els actes del poble que lluita per les seves llibertats. El nucli de la jornada radicà a la plaça de Sant Jaume i carrers adjacents, on més de duescentes mil persones —segons dades de l'Assemblea de Catalunya y de la Guàrdia municipal reivindicaren l'Estatut, l'amnistia total, i les llibertats democràtiques.

L'efervescència popular —en un espectable mai vist en els ùltims quaranta anys— continuà per la Rambla i el Paral·lel per acabar a la font lluminosa de Montjuïc, escenari del Ball de l'Estatut, on entre Oriol Tramvia i Christa Leem, hi hagué diversió en la llibertat.

Els treballadors de Premsa vam explicar la nostra lluita a les concentracions populars. Representants nostres van estar a les reunions que en el Palau dels Esports van celebrar joves i jubilats. Amb les nostres pancartes i els nostres crits de «Premsa unida, premsa lliure», «Visca Catalunya, fora la «Vanguardia», vam donar a conèixer la nostra problemàtica a una ciutat que vivia intensos moments de mobilització. També vam cridar el primer número del nostre «PREMSA EN LLUITA», els exemplars del quals s'esgotaren amb poc temps.

També, al Camp Nou va sumar-se al moviment dels treballadors de Premsa. Rinus Michels i els seus nois no van fer declaracions als periodistes esquirols que feien la informació; al mateix temps, membres de la junta directiva i diferents aficionats van entregar diners per la nostra causa.

Catalunya en lluita, el poble en lluita, la premsa en lluita... Una jornada mestra.

No hi hagué conferència de premsa amb els esquirols

NOSALTRES TAMBÉ VAM GOLEJAR AL CAMP NOU

El Barça i el Celta de Vigo, solidaris amb la vaga.

SENY I DEMOCRACIA

Per quart dia consecutiu els treballadors de Premsa de Barcelona continuem en vaga, la primera de caràcter unitari assolida en els últims quaranta anys. I és això precisament la unitat entre tots els sectors de producció-Tallers, Administració i Redacció el que manté viva la nostra força i ens impulsa a no dubtar en la via escollida.

Un important factor que ens reafirma en la nostra actitud és la comprensió i solidaritat amb els que la vaga ha estat acollida no només pels barcelonins, sinó per tots els ciutadans, entitats, partits, i pels companys d'altres mitjans de comunicació d'aquí i d'altres ciutats. Un exemple d'això són les constants adhesions que rebem, i sobre tot, les mostres de simpatia amb les que la població acollí dissapte el pas de la nostra manifestació pels carrers immersa en la joia popular del Dia de l'Estatut. En aquest sentit, cal subratllar també l'evidència que ha començat a manifestar-se el boicot contra «La Vanguardia».

Sabem de febleses i defeccions, hem pogut constatar, també però, la incorporació activa de molts altres companys vacil·lants en els primers moments. No hi tenen cabuda ja, les postures ambigües. Perquè la nostra postura no ha canviat volem començar a treballar, amb la dignitat, però, que només pot sorgir de la negociació col·lectiva dels punts mínims acordats unàniment en l'assemblea de divendres passat. La Patronal, la unitat de la qual és molt lluny de la que hem assolit nosaltres continúa sent la gran responsable d'una vaga que ningú desitja. L'aparició de «Premsa en Lluita» és, sobre tot, el compromís dels treballadors de respectar el dret dels ciutadans a la informació.

No serà fàcil trencar la nostra unitat. Per dues raons: perquè les reivindicacions són justes, i perquè han estat democràticament i majoritàriament decides.

Dep. Leg. B- 18.968/77

Alternativa dels treballadors de Premsa davant el tancament empresarial

VOLUNTAT DE DIÀLEG

El primer número de «PREMSA EN LLUITA» s'esgotà ràpidament

Els treballadors de premsa en vaga van continuar dissabte la seva segona jornada de lluita en una actitud de diàleg com ho demostra la vista feta a la Delegació de Treball de Barcelona, per membres de la coordinadora i que la patronal no ha volgut o sabut sintonitzar amb aquesta nostra postura receptiva.

Els únics diaris posats a la venda van ser alguns de la propietat del «conde de Godó»: «La Vanguardia Española», «El Mundo Deportivo», i «Dicen...», al voltant dels quals es va iniciar una campanya de boicot perquè els lectors no els compressin.

L'oportunisme del «conde de Godó» es va posar de manifest a l'incrementar-se —es creu— la tirada en centmil exemplars del diari «La Vanguardia» sense la competència dels seus col·legues matutins en vaga i amb la paradòjica explicació del dret que el lector té a la informació.

La primera assemblea de dissabte s'inicià, com estava previst, a dos quarts de deu del matí, amb assitència d'un miler de persones, en el transcurs de la qual es va discutir les noves alternatives d'eficàcia que en tot moment presideix la vaga així com el nomenament dels diferents comités que hauran de servir de connectors amb la coordinadora.

ES DEMANÀ LA DIMISIÓ DEL GOBERNADOR

Es va censurar públicament la inexplicable duresa demostrada per les forces de l'ordre en la concentració que hi hagué el dia anterior davant la seu de «La Vanguardia» i en la que van ser lesionats quatre dels nostres companys. D'igual manera, es va procedir al nomenament d'una comissió que personalment fes arribar al governador civil Manuel Ortiz, aquesta repulsa i recriminar-li per quanta responsabilitat personal estés compromesa en aquesta actitud. L'assemblea es mostrà multitudinàriament d'acord en sol·licitar la seva dimissió per al que representa de responsabilitat incontrolada. En l'escrit queda suficientment clar que la vaga és legal, amb tot el que suposa de reconeixement dels drets de publicitat dins un ordre que fou respectat en quantes concentracions anterior de carrer s'han vingut efectuant per part dels treballadors en vaga.

A primera hora de la tarda hi va haver diferents intents d'entrevista personal amb Manuel Ortiz que era ilocalizatble, segons manifestà el màxim responsable del Gobern Civil en aquells moments. No obstant es comprometia a entregar l'escrit al governador així que això fos possible.

A dos quarts de sis de la tarda va tenir lloc una nova assemblea a Sindicats durant la qual un representant de la coordinadora informà sobre la trobada mantinguda el matí a la Delegació de Treball, l'inspector de la qual, senyor Gascón, un cop escoltats els treballadors, procedí a informar telefònicament als empresaris de les alternatives proposades a les diferents assemblees dels treballadors. Per considerar inviable una convocatòria conjunta el mateix dissabte, l'inspector l'assenyalà per les sis de la tarda de dilluns.

Un dels aspectes àmpliament tractacts en aquesta assemblea vespertina fou el cas de la «Hoja del Lunes» de Barcelona, la decissió darrera de la qual es dóna informació en aquests mateix número de «Premsa en Lluita».

AHIR DIUMENGE, COMPÀS D'ESPERA

La jornada d'ahir diumenge, fou un compàs d'espera i solament es reuniren els diferents comités de vaga amb la coordinadora general a fi d'estudiar la situació de cara a preparar la nova assemblea que es reunirà a les deu del matí d'avui dilluns, en els locals de Sindicats.

REIVINDICACIONS AL CARRER

Al crit de «Visca Catalunya, fora la Vanguardia», els treballadors de premsa van recórrer la Rambla a primera hora de la nit, quan unes trescentes mil persones reivindicaven l'Estatut, l'amnistia total i les llibertats democràtiques. La manifestació era rebuda amb aplaudiments que es feien més forts al passar davant dels quioscos. Els treballadors de premsa van marxar també pel carrer de Tallers demanant unitat als seus companys de «La Vanguardia». La força pública indicà als treballadors que no es paressin i aquests s'adreçaren al carrer de Pelayo per a expressar una gran pitada davant les portes de l'edifici de «La Vanguardia».

Durant la diada de Sant Jordi els treballadors de premsa van anar a diferents actes ciutadans per a expressar la seva reivindicació. A primera hora de la tarda hi hagué una manifestació a la Rambla i després grups de treballadors van sortir al carrer per a vendre el primer número del nostre òrgan d'expressió «Premsa en lluita». L'edició s'exhaurí ràpidament i moltes persones es va quedar sense exemplars ja que per problemes tècnics el tiratge fou reduït. A la reunió en el Palau dels Esports «Per la majoria d'edat als divuit anys» i en el Ball de l'Estatut es van llegir comunicats dels treballadors en vaga. Ademés, a la festa popular de Montjuïc, els treballadors de premsa van passejar les seves pancartes entre missatges d'acord amb el caire de la nit, com «No compris la Vanguardia que porta la malaria».

En referència a l'actuació dels treballadors de «La Vanguardia» cal assenyalar que a les vuit de la tarda van celebrar a tallers una assemblea amb participació de representats de redacció. Després de discutir les negociacions en el conveni de l'empresa i la situació en el ram, s'acordà la celebració d'una altra assemblea per a la tarda d'avui, dilluns, en la que es discutiria la possibilitat de sumar-se a la vaga, que com se sap, en el seu dia no fou acceptada per poc més de cinquanta vots en contra.

REUNIÓ DELS COMITÉS DE VAGA AMB LA COORDINADORA

Al matí del diumenge es reuniren els comités de vaga dels diaris en lluita. Des de la nit de dijous a divendres, hores abans de començar la vaga, aquests comités no havien tingut l'oportunitat de celebrar una sessió conjunta fora de les assemblees. Es començà, doncs, per fer una breu recapitulació dels aconteixements des del primer moment de la vaga i una valoració dels mateixos.

Finalment es van concretar detalls per a l'entrevista que a la tarda de dilluns tindran a la delegació de treball, la Comissió Negociadora i els empresaris.

Un representant dels treballadors de «Hoja del Lunes», per la seva part va demanar al comité de vaga la seva opinió sobre la conveniència d'unirse a la vaga, o per al contrari sortir amb àmplia informació sobre ella. El comité va recomanar la no aparició de «Hoja del Lunes».

Els treballadors de premsa en vaga demanen als barcelonis que donguin suporta aquesta actitut no comprant els diaris esquirols.

FLASH

Quan acabà l'assemblea dissabte al matí i els treballadors de Premsa ens vam adreçar cap al Govern Civil, les pancartes ràpidament improvitzades moments abans significaven el resum de tota la nostra lluita. En el curt camí, la tensió inicial anava minvant a mesura que ens apropàvem a la plaça Palau. Unitat i confiança en nosaltres mateixos, en els nostres objectius i formes de lluita, creixen en tant que arribàvem al nostre primer objectiu.

Rodríguez Moreno (l'últim «mono» del Gobern Civil, segons les seves pròpies manifestacions) quasi quasi ens desbordà per l'esquerra. **«¿Cómo están ustedes?»** —demanà en rebre els nostres companys—. **«Un poco dolidos por los golpes de sus muchachos»... «Vaya jugarreta que les están haciendo los de la Vanguardia»** —continuà— **esto no se hace. Deberían de unirse a sus reivindicaciones... ».**

Moltes gràcies senyor Rodríguez Moreno pel seu interès. No es preocupi, que ja intentarem nosaltres convèncer els nostres companys de «La Vanguardia». Vostè faci la seva feina: controlar els seus xicots i que no se'ls escapi cap altra pilota voladora.

I la festa començà. Pels carrers del centre de la ciutat, en direcció a la Rambla, la gent aplaudia constantment al pas de la manifestació de la premsa en vaga. En arribar a la plaça de Sant Jaume, els aplaudiments i l'alegria eren màxims. Un guàrdia municipal va tallar la circulació pel carrer Fernando per facilitarnos el pas. Ens introdulem a la ciutat amb les nostres pancartes i els nostres crits, convençuts ja que la nostra veu trobava ressó en la gent. Sense intermediaris. Directament i sense embuts.

«Per Sant Jordi compri una rosa, un llibre i cremi una Vanguardia». I la imaginació s'apoderà dels manifestants. «No compri Vanguardia, que porta càncer». I tothom aplaudia, reia i oblidava en un instant molts anys de silenci. Els exemplars del diari esquirol es buscaven com el petroli a Tarragona. Se'n van trobar pocs, suficients però per a calmar els ànims crematoris del personal. Davant la font de Canaletas, un espontani ens brindà l'oportunitat de realitzar la cerimònia, quasi mítica, de convertir en cendra les pàgines brutes de tinta, que no d'informació, del diari del senyor Conde.

Per la tarda, l'ambient del centre de la ciutat reflectia l'eufòria de tot un poble que comença a caminar. Nosaltres dirigiem les nostres passes cap als tallers de «La Vanguardia», en un nou intent de convèncer els nostres companys que s'unissin a la lluita. En arribar a l'entrada del carrer Tallers uns quants cotxes de la policia guardaven el feu de Godó. Després d'un moment de vacil·lació, vam parlar amb el sergent responsable de l'espedició repressiva. «Mire usted, nosotros sólo pretendemos pasar sin causar ningún incidente...». «No, no **—van contestar els policies—**, si nosotros ya nos íbamos. Tenemos órdenes de no provocar ningún disturbio». **I la pitada organitzada davant l'edifici de «La Vanguardia» del carrer Pelayo no la recorden ni els més vells. Sords i absolutament al·lucinats per la situació, la manifestació es va confondre en el maresme humà que baixava per la Rambla.**

Lentament varem baixar pel carrer convertits en una mena d'entrepà manifestant. Per davant, l'Acràcia ens obria el pas; per darrera, tancava files una manifestació de joves socialistes. Ningú no pretenia capitalitzar les reivindicacions de ningú, tothom era solidari en alguna mesura amb les reivindicacions de tots. La llibertat i solidaritat es notava a cada pas. Barcelona semblava un Abril proper embriac de llibertat, suor, alegria i un inmens horitzó s'obria pas entre el desori popular.

SEGUEIXEN LES ADHESSIONS:

Hom continua rebent adhessions a la vaga que venim mantenint els treballadors de Premsa. Fins el moment de redactar aquesta informació, després de tres dies de vaga, ens han arribat les següents:

—«No puc deixar de fer-vos costat en la vostra lluita d'avui», diu el comunicat que ens ha fet arribar Lluís Maria Xirinacs, des del carrer Entença.»

—Eliseo Fresno, treballador de «La Vanguardia« es solidaritza amb el seu vot «per la unitat dels treballadors de Premsa».

—Treballadors de la delegació en Barcelona de l'agència informativa Europa Press.

—Treballadors de la delegació a Barcelona de l'agència Efe.

—Assemblea de treballadors de Ràdio Barcelona.

—Sindicat Unitari de Treballadors de Làmpares.

—C.C.O.O. de Premsa i d'Hostelería.

—C.N.T. de Premsa.

—Alumnes i professors de l'Escola de Sociología de la Diputació de Barcelona.

—Comitè de Mitjans de Comunicació del PSUC.

—Col.lectiu de Treballadors de Premsa del PSC(C).

—Federació Catalana del PSOE.

—Comitè Nacional de Catalunya del PTE.

—Comitè Nacional de Catalunya de Lliga Comunista.

Així mateix, hem rebut també els següents telegrames:

—Sindicat de Premsa d'UGT de Madrid.

—PSOE de Madrid.

—«El Socialista» (periòdic)

—Federació Estatal d'Informació i Arts Gràfiques.

—Diari «Informaciones» de Madrid, els treballadors del qual ens comuniquen que «assumim la vostra lluita»

—Comité de Premsa i Arts Gràfiques del PORE (IV Internacional).

CANÇONS PER UNA VAGA

Enmig de la gran festa col·lectiva que fou la diada de l'Estatut —i de Sant Jordi, i del llibre i de la rosa...—, una cançó tradicional catalana va arribar als llavis dels treballadors de Premsa. La lletra una mica canviada, la cançó fa així:

La Premsa és en vaga, volem la nostra paga
la Premsa és en vaga, no volem morir de gana
Els pobres franquistes
quan se'n van al llit,
tururut, tururut,
ho veuen molt fotut.
El «conde de Godó» enganya «La Vanguardia»
el «conde de Godó» fot al treballador
els pobres esquirols
quan se'n van al llit,
tururut, tururut,
qui la compra és un cornut.

La «Diada de Sant Jordi», explosió democràtica

PER «L'ESTATUT»

Més de dues-centes mil persones —en contra-posició a les informacions que n'han senyalat cent-mil— i segons l'estimació feta pels representants de l'Assemblea de Catalunya, i per alguns agents de la policia municipal, s'aplegaren cap a les vuit del vespre del dia de Sant Jordi en el centre de la ciutat acudint a la convocatòria de l'Assemblea de Catalunya per reivindicar davant de l'Ajuntament i el Palau de la Generalitat l'Estatut.

La «senyera» fou la nota predominant de la jornada reivindicativa de la diada de Sant Jordi. En els balcons, les parets, i cabines telefòniques i totes les solapes dels catalans, un únic eslogan «Volem l'Estatut». L'esplèndida temperatura primaverenca ajudà que el dia del llibre esdevingués un dia de festa popular. Les ciutats i pobles de Catalunya —llevat aquells casos en els quals les autoritats locals es negaren a la permisivitat— esevingueren per un dia un oàsi democràtic, on la joia i la responsabilitat cívica varen ser les notes predominants.

La Rambla, al matí, la plaça Sant Jaume, a la tarda, i la muntanya de Montjuic a la nit, foren els punts claus de Barcelona, on es polaritzà la voluntat popular de la jornada de Sant Jordi de reivindicar el retorn de les institucions catalanes configurades en l'Estatut del 32. La proximitat de les eleccions i els múltiples parades que els diversos partits polítics instal·lats en el centre de la ciutat, junt amb la imponent concentració davant de l'Ajuntament, que després trancorriria per espai d'una hora al llarg del carrer «Fernando», per baixar per la Rambla i iniciar una lenta desfilada fins a Montjuïc, polititzaren aquest Sant Jordi del 77, ja anomenat per alguns «Sant Jordi de l'Estatut».

Les tradicionals paradetes de roses i llibres, instal·lades a la Rambla no van ser el dia 23 notícia. Ho foren, les parades dels partits —la major part d'ells sense legalitzar encara— la venda de les seves publicacions, la vaga dels treballadors de Premsa, i el moviment popular.

Cal destacar la gran serenitat i l'esperit cívic amb els quals es desenvolupà la jornada. Cap incident ni disturbi no es produí malgrat la gran concentració humana. La manca de forces de l'Ordre Públic —condició «sine qua non» que l'Assemblea de Catalunya havia posat al governador civil per responsabilitzar-se de l'ordre— fou el factor essencial de l'exit. Un miler de persones dels diversos partits polítics que composen l'Assemblea, cuidaren, en tot moment de mantenir els accesos a la Plaça Sant Jaume, controlats, per que el marasme humà no desbordés els límits de la seva capacitat. Des de la plaça de Catalunya fins a la Porta de la Pau, tota la zona central de la ciutat esdevingué una concentració. Banderes catalanes, andaluses, gallegues, basques, vermelles i republicanes, onejaren durant el parlament de Pere Portabella que llegí el text del manifest que s'entregà a l'alcalde Socías en el qual s'explicitava la voluntat del poble català per a conseguir l'Estatut.

Diverses vagades la multitud entonà les estrofes de l'himne «Els Segadors» que fou dirigit després de les paraules de Portabella, per Oriol Martorell des de l'estrada. Els slogans més corejats tant a la mateixa plaça de Sant Jaume, com als carrers «Fernando», Rambla i Montjuïc van ser **«Volem l'Estatut», «Samaranch fot el camp», «Fraga, cabró, som una nació», «Visca l'Assemblea de Catalunya», «El poble unit mai més serà oprimit», «Fraga el pueblo no te traga».**

Quan els dos representants de l'Assemblea, Pere Portabella, i Josep Benet, després de pujar les escales de l'Ajuntament, emocionats, amb els Segadors de música ambiental, van lliurar en mà el manifest, l'alcalde Socías digué textualment: **«D'Estatut només n'hi ha un»** apuntant-se, sens dubte, un gol electoral important. Després baixà a saludar als representants de tots els partits polítics que integren l'Assemblea de Catalunya, els legalitzats i els sense legalitzar.

Gent de totes les edats, cridava a gust pels carrers, després de quaranta anys de silenci demanant el que per un decret de l'any 38 li fou arrabassat. La imaginació popular esclatà per Sant Jordi, amb desimvoltura semblant en molts moments al Maig francès del 68, i en altres a l'inici de la revolució portuguesa d'aquell 25 d'Abril. La diada tingué una semblança amb la jornada de «ruptura» imaginada des de fa disset mesos per la majoria de catalans d'oposició.

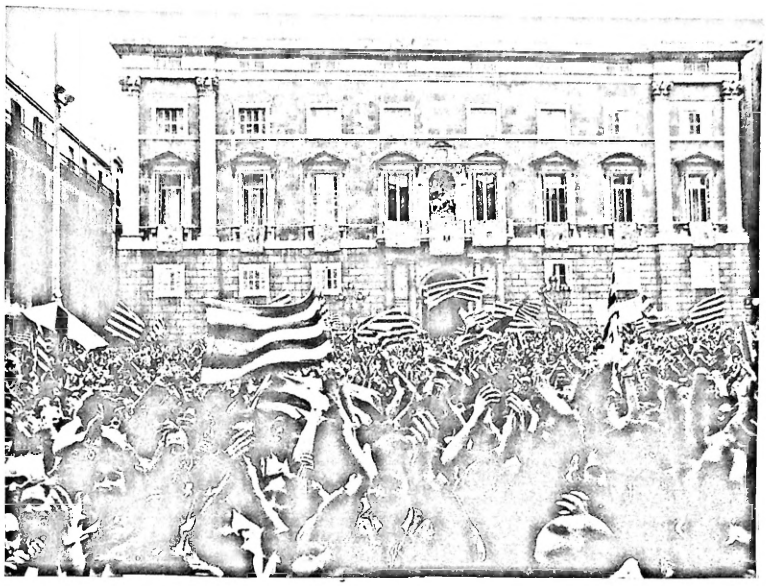

Ara es l'hora... (Foto Col·lectiu Gràfic en Lluita).

EL MISSATGE DEL PRESIDENT TARRADELLAS

El President de la Generalitat, Josep Tarradellas, envià un missatge adreçat al poble català per la «Diada de Sant Jordi». Degut a la vaga dels treballadors de premsa i perquè d'ell no se'n fes únicament ressó l'únic diari d'informació general que en aquests moments apareix a Barcelona «La Vanguardia», el President preferí que el missatge no fos fet públic a través dels mitjans de comunicació fins que no es resolgués el conflicte. Perquè els catalans el pogués sin conèixer es procedí a la impressió de deu-mil fullets que van ser repartits a mà a la mateixa plaça de Sant Jaume. Se'n pretenia fer una lectura després del parlament de Pere Portabella, però Josep Benet, l'altre representant de l'Assemblea de Catalunya s'hi oposà. Donades les insuficients condicions acústiques de la plaça Sant Jaume, tampoc el públic allà aplegat hagués entès prou bé el seu contingut. Es per això que reproduim alguns dels paràgrafs del missatge.

«Els fets de tot ordre que es produeixen han de fer-nos malfiar dels propòsits del règim. Tots ells, encara que hom vulgui dissimular-ho, s'hi veu la voluntat de no acceptar de cap de les maneres els nostre resolt propòsit d'estructurar Catalunya tal com nosaltres desitgem. Per altra banda no podem donar la nostra confiança a cap Govern que no accepti el principi de la nostra personalitat nacional. Si el règim, atesos l'estabilitat i el sentit de responsabllitat que Catalunya està demostrant, es fa la il·lusió de creure que el seu immovilisme i les seves reminiscències franquistes continuaràn indefinidament, comet un greu error».

.....

«Em sembla que tots coincidim a reconèixer que la Generalitat de Catalunya és avui la única esperança positiva que ens queda per tal de conservar el que tenim i fer que el camí de la llibertat i del benestar sigui cada dia més el del nostre poble». (...)

«Per tal que coneguem millor el meu pensament voldria assenyalar a tots els ciutadans de Catalunya, siguin quines siguin les ideologies que defensin, que davant els esdeveniments que es preparen no oblidin que poden ésser derrotats per aquells que defensen una situació política i econòmica que cada dia que passa és més plena de perills per al país».

«Es per això què, segons el meu parer, encara som a temps de trobar solucions sòlides i eficients a fi d'arribar en aquella unitat que ens permeti realitzar tot el que volem i de donar a la nostra existència en tots els seus ordres, la seguretat que podrem gaudir dels nostres esforços, dels nostres sacrificis i de les nostres fidelitats manera que avui i sempre poguem sentir-nos-en orgullosos».

MANIPULACIÓ INFORMATIVA DE «LA VANGUARDIA»

La informació apareguda ahir a «La Vanguardia» sobre aquest tema era inexacte i fins i tot manipulada. Es deia en primer lloc que el missatge havia estat retingut per un grup de polítics barcelonins quan la retenció era deguda a la vaga del ram de premsa a fi de no facilitar el tetx únicament al diari d'informació general que sortia a carrer. Pel que fa referència a la «moderació d'un diari tradicionalment tolerant i prudent com La Vanguardia que afavoria la marxa del país» que posava ahir l'esmentat rotatiu en boca del president Tarradellas, de fonts fidedignes a la Generalitat s'han posat en contacte telefònic amb el president que ha negat haver pronunciat aquestes paraules.

NO SOM LERROUXISTES

Lamentem profundament que la vaga de treballadors de Premsa hagi fet possible que els ciutadans no puguin disposar avui d'una àmplia informació sobre el clamorós èxit popular que fou la jornada de reivindicació de l'Estatut. No admetem, però, insidioses acusacions de lerrouxisme en intentar confondre la vaga amb una maniobra per deixar informativament buida aquesta històrica jornada.

Les hipotètiques sospites només poden venir dels cercles burgesos de sempre, capficats en tergiversar les coses. Els professionals de Premsa en vaga són els qui, inequívocament i des de sempre, han lluitat en pro de les llibertats democràtiques i dels drets nacionals del poble català.

MANIPULACIO INFORMATIVA

En poques ocasions, des de fa molt de temps no s'havia posat de relleu d'una forma tan palesa un atemptat d'informació com el que va realitzar ahir el diari «La Vanguardia», amb el propòsit d'intoxicar a la població i deformar uns fets que van succeir al carrer a la vista de tots. Es tracta d'un greu error, perquè es pot enganyar quan els fets que es narren tenen lloc a molts quilòmetres de distància, o no poden verificar-se, però quan no és possible enganyar —i constitueix una maniobra inqualificable pretendre-ho— és quan aquests fets passen a la vista de tots i el seu protagonista és el mateix poble.

Cap barceloní, cap català, dels molts que van viure la jornada de Sant Jordi, pot ser confós pel titular del «ABC» català, que va pretendre convertir la convocatòria popular en favor de l'Estatut en una festa folklòrica convocada per la Diputació, contra el president de la qual, d'altra banda, es llençaren crits de rebuig i protesta acusant-lo del seu reiterat oportunisme.

El ciutadà té dret a una informació transparent, veraç i diàfana. I «La Vanguardia» el «ABC» català s'ha desqualificat no únicament davant dels treballadors de premsa, la desunió dels quals ha fomentat al llarg d'aquestes anys negres, sinó, definitivament, davant dels seus lectors que són els seus clients, i han confiat sempre en la seva pretesa objectivitat. «La Vanguardia» no serveix ja als seus lectors. «La Vanguardia» no es pot llegir.

TREMPERATURA ESTATUTARIA

Dissabte a les deu de la nit: Ball de l'Estatut davant la font de colors de Montjuïc. Tothom ho sabia i es va demostrar.

La gent portava el cor dels diumenges, però no dels diumenges franquistes, fets d'hores avorridissimes, issimes, issimes, suportant els aborts televisius, sinó l'ànima de colors llampants, vermells, grocs i morats.

Es clar que les ampolles ajudaven. El vi i el xampany: de l'ampolla a la gola, malgrat que els preus... 150 peles per l'espumós de la terra.

El què s'està demostrant és que a l'hora de revindicar, els barcelonis no ens sap greu apilotar-nos, perquè només faltava gent ballant, com l'ou, damunt dels surtidors vestits de colors (com calia).

De fet, si la intenció era dansar, te la podies tallar, perquè a la «pista», si gastaves un número de sabata massa gran, desocupaves a quatre. I la cosa era més tràgica quan havies de saltar als crits de «¡Al bote, al bote, fascista al que no bote!»

En Rudy Ventura, va donar l'aire d'envelat i l'Oriol Tramvia («Aviam si algú ens pot fer arribar unes ampolletes de cervesa...») amb capgrossos inclosos, va acabar de posar en òrbita el desori col·lectiu. Per als fans de la percusió: grupet de hippys una mica flipats secsejant el triangle, la pendereta i punyetes semblants.

En resum: plé fins a les banderes (de tots els colors n'hi havia) i molts graus de temperatura humana en un orgasme estatutari.

No hi hagué conferència de premsa amb els esquirols

VAM GOLEJAR AL CAMP NOU

Si el Barça va golejar ahir el Celta de Vigo, no fou més petita la victòria aconseguida en el Camp Nou pels treballadors de Premsa de Barcelona en vaga. Tal i com s'havia acordat en l'assemblea de dissabte a la tarda, s'assolí que l'entrenador del Barça, Rinus Michels, ni el del Celta de Vigo, Carmelo Cebrún, s'avinguessin a la tradicional conferència de premsa després del partit que en aquesta ocasió només hauria congregat al voltant dels dos entrenadors als periodistes esquirols de «La Vanguardia» al «Mundo Deportivo» i «Dicen...». Uns quants dels nostres companys —periodistes esportius en vaga— paralaren amb els dos entrenadors abans que comencés el partit i en tots dos van trobar una magnífica disposició per a no cooperar amb els que no s'havien sumat a la vaga.

MICHELS EXPLICÀ LA VAGA ALS JUGADORS

Rinus Michels, entrenador del Barça, holandès vinculat des de fa anys a Catalunya s'interessà per la vaga. *«Comprenc perfectament la situació* —digué— *i l'explicaré als jugadors».*

L'entrenador barcelonista demanà que alguna persona del club, de la directiva o de la gerència, estigués al corrent de que no es celebraria la conferència de premsa, perquè no semblés una decisió espontània que el Club no pogués compartir. No existí cap problema pel que fa referència a això perquè tant Joan Granados, secretari general del Barça, com el gerent, Jaume Rosell, es posaren, des del primer moment, de la nostra part, i feren tot el possible perquè la conferència de premsa no es celebrés.

Per la seva banda, el president del Celta de Vigo, Juan Vázquex, donà suport a l'entrenador del seu equip, Carmelo, perquè adoptés la mateixa actitud de Rinus Michels, garantint-li que el club no el represaliaria per aquest fet. *«Personalment* —ens digué el president del Celta— *estic totalment d'acord amb la seva vaga. Lamento que hi hagi aquesta situació i trobo desagradable que no hi hagi una unitat total».*

«LA RÀDIO» ENS OBRÍ ELS MICRÒFONS

Un altre gran triomf dels treballadors de la Premsa de Barcelona en vaga el vam aconseguir gràcies a la solidaritat del locutor Joaquin Maria Puyal, qui en la mitja part de l'encontre ens brindà els micròfons pels quals estava restransmetent el partit en català perquè expliquessim obertament la situació actual de la nostra lluita. Una representació dels companys en vaga, integrada per periodistes esportius dels diaris «Avui», «Mundo Diario», «Tele/Exprés», «Catalunya/Exprés» i «4-2-4», vam poder explicar durant gairebé deu minuts quina era la situació del nostre conflicte i quina ha estat l'actitud de la premsa esportiva que avui apareixerà en els quioscos. Poguerem expresar-nos lliurement i amb amplitud, així com precisar als aficionats barcelonistes perquè avui no apareixerien en els diaris esquirols les clàssiques entrevistes de fi de partit.

Mostra d'esquirols periodistics en a llur esquerràs d'informar del partit del Barça, trencant la unitat. (Foto Col·lectiu Gràfic en Lluita).

Un altre company de la Ràdio, Manolo Bernardos, que és el corresponsal de la Cadena Ser, explicà a través del multitudinari programa «Carrousel Deportivo» la situació del nostre conflicte en donar compte als oients del dessolador panorama que presentava la tribuna de premsa, en els pupitres de la qual només s'hi asseien mitja dotzena de periodistes esquirols. També a través de «Hora 25 Deportiva», Manolo Bernardos, tornà a insistir en el mateix tema en explicar les raons per les quals ni Rinus Michels ni Carmelo s'havien lliurat a fer declaracions als esquierols.

ESPONTÀNIA APORTACIÓ ECONÒMICA

La solidària actitud que trobarem ahir en el Camp Nou els treballadors en vaga pot comprendre's no únicament per l'explicació anterior, sinó per l'oberta predisposició que trobaren entre els directius, executius, i simples aficionats. Val a dir que, d'una manera espontània ens foren entregades vuit mil cinc-centes pessetes i cinquanta cinc francs francesos. *«Us dono tot el que porto a sobre* —ens digué un aficionat— *i com que no tinc més pessetes us dono aquests francs».* Els serveis mèdics del Club —doctors Bestit i González Adrio— el gerent i el secretari general del Barça, Rosell i Granados, i simples aficionats que s'interessaven per la marxa de la vaga, feren la seva generosa i espontània aportació a la nostra necessitada caixa de resistència. Per la seva banda, els jugadors de la plantilla barcelonista parlaràn avui de la qüestió i ho faràn també els membres de la directiva.

En resum, els treballadors de la Premsa de Barcelona en vaga aconseguirem ahir una gran golejada a «Can Barça» què, una vegada més, ha demostrat que és *«més que un club».*

JOVES I VELLS EN LLUITA

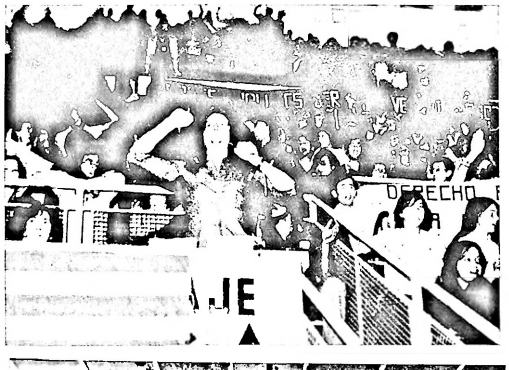

El dissabte 23 joves de tot Barcelona es reuniren al mitinesc Palau dels Esports per a demanar el vot del 18 anys. Eren al voltant dels 5.000 i deixaren constància de l'urgència que representa per a una autèntica democràcia que puguin votar tots aquells que tenen més de 18 anys. Hores després, al matí del diumenge 24, la coordinadora de jubilats aplegava milers de vells al mateix Palau, per a plantejar la problemàtica de la gent gran.

Fi de setmana increible, gairebé al nivell de los dos primers diumenges de febrer de 1976, Barcelona recuperà, un cop més, aquell punt de rauxa que li han reconegut escriptors tan diferents com Vargas Llosa i Isidre Molas.

(Fotos Col·lectiu Gràfic en Lluita)

CRIDA A LES COMARQUES

La vaga de treballadors de premsa i el boicot a «La Vanguardia» no ha pogut arribar a les comarques. El control dels mitjans informatius locals pels cacics de sempre i els neofranquistes, han tergiversat o silenciat la nostra lluita. En a les comarques gironines, tarragonines i lleidatanes el poble no ha estat informat amb veracitat dels motius i circumstàncies de la nostra vaga. Es per això que fem una crida a totes les assemblees democràtiques i organismes unitaris per a què efectuin en llurs respectives localitats actes de clarificació envers la lluita. El boicot a «La Vanguardia» ha de començar a les comarques.

ACABA EL TANCAMENT EN EL DIARI «PUEBLO»

Els treballadors van rebre promeses d'ajuda de l'Estat

Trenta-cinc treballadors del diari del vespre madrileny «Pueblo» van acabar dissabte passat quatre dies de tancament després de les converses fetes amb el ministre de Relacions Sindicals i alts càrrecs de la direcció del diari, encaminades a clarificar la situació de tots aquells que treballen al diari.

Els tancats els preocupa especialment el seu futur laboral i el futur del diari, i volen que les negociacions de traspàs, després del desmantellament de la CNS siguin tripartites entre les centrals sindicals actuals, els treballadors de «Pueblo» i els poders públics.

En el dinar que com a cloenda del tancament es va tenir amb el ministre, senyor de la Mata, altres dirigents i els nou delegats, el ministre assegurà que no hi hauria cap problema respecte al futur del diari, ja que fossin quins fossin els resultats de les negociacions el diari podria rebre ajuda de l'Estat.

Els treballadors assenyalaven també la corrupció que impera a «Pueblo» a nivell administrariu i les pegues que la redacció troba en la seva tasca informativa que limiten el seu dret a informació, principalment de la que prové del sindicalisme actualment existent al país. I desitja també acabar amb aquest estat de coses. El ministre es mostrà conciliador al respecte i acceptà la necessitat d'aquests canvis, nomenant el director com a interlocutor vàlid per resoldre aquests problemes.